

Пам'ятаємо твій подвиг, солдате!

Для мене, як і для багатьох моїх однолітків, День Перемоги – свято, яке виділене в календарі червоною цифрою "9 травня" і парадом по телевізору. Іноді, можна зустріти на вулиці ветеранів - дідусів з рядами медалей на лацканах стареньких піджаків і бабусь в ошатних хустках з медальками на кофтинках. Цього дня їх роками зігнуті спини стають рівнішими, розправляються старенькі плечі і на кожному обличчі - усмішка, іноді - сльози. Скільки років пройшло, а вони пам'ятають війну. Моїх прадідів і прабабусь вже немає в живих, але їхніми розповідями про війну поділюся я. Моя сім'я їх пам'ятає. Мій прадід - Седов Михайло Олексійович, родом із Ленінграда, пішов на фронт у 17 років. Війна - це не романтика, як у фільмі "Летять журавлі", не веселі пригоди, як у фільмі "Три танкіста". Це біль, голод, холод, хвороби, смерть, але прадід дійшов до Берліна! У Великій Вітчизняній війні загинуло 27 мільйонів чоловік - синів і доньок, матерів і батьків. Мій прадід повернувся живим, втративши пальці на руках, він не любив розповідати про війну, дідусь любив мріяти про майбутнє.

Прабабуса - Летюча Євдокія Антонівна, родом із Донбасу, після Голодомору 1933 року залишилася сиротою. Працювала у наймах за їжу і дах над головою в "господарки" до 1941 року, з 18 років пішла на фронт, була важко поранена і потрапивши в полон була викрадена і вивезена до Німеччини, у місто Айсфельд. Там вона була до закінчення війни, працюючи прислугою в ательє. Повернувшись додому, виявилася "зрадницею" і "німкенею". Але пізніше їй вдалося знайти роботу в ательє мод, де стала провідною модисткою. Кожного разу, розповідаючи про війну, мої прадід і прабабуса зі сльозами говорили: "Війна вбила кращих із нас, а інших скалічила: кому тіло, кому долю". Вони до кінця своїх днів пам'ятали жахи війни і щиро сподівалися на мирне майбутнє для своїх дітей, онуків. Я теж буду пам'ятати, якою ціною дісталось нам мирне небо.

Моя сім'я пам'ятає твій подвиг, солдате!